

LIST UČENIKA OŠ ANTUNA MIHANOVIĆA KLANJEC

Školska godina 2012./2013., lipanj 2013.

NOVI ZVONEC

Novi zvonec – list učenika Osnovne škole Antuna Mihanovića Klanjec Školska godina 2012./2013., lipanj 2013.

Dragi čitatelji Novog zvonca!

Srdačno pozdravljamo sve naše drage čitatelje, a načuli smo da ih ima jako puno u još jednom elektroničkom obliku. Čestitamo vam na lijepim rezultatima koje ste postigli – nastupi Kajkavske grupe i njegovanje kajkavskog izričaja u Svetom Ivanu Zelina – učenici Valentina Vrtarić, Filip Sinković, Marta Čivrag i Rebeka Siročić te voditeljica Barbara Bogović; na Danima kajkavske riječi u Zlataru učenica Marta Sinković i voditeljica Barbara Beronja Manojlović, na Festivalu dječje kajkavske popevke skladbu „Stari kaj“ pjevao je Ivan Horvatin, a uz njega je voditeljica Matea Petrić, Ines Vlahović i voditeljica Dragica Gajšak na „Maloj nagradi Gjalski“. „Priča o himni“ projekt je Nacionalnog programa odgoja i obrazovanja za ljudska prava i demokratsko građanstvo koji je predstavljen na Državnoj smotri projekata u Gradskoj skupštini Grada Zagreba. Predstavile su ga Ema Lovrek, Sara Pleško, Ana Lovrečki, Patricija Pogačić i voditeljica Jadranka Husnjak. Napisati lijepe domoljubne stihove, kreativno se likovno izraziti - kreirati haljinu od eko materijala Anamaria Brlek, sudjelovati na likovnim i literarnim natjecanjima. Zainteresirano smo pratili više područja i uspješno se bavili sportom. Vjerujemo da je to dobar put i da ćete tako nastaviti i dalje. «Prelistajte» naše stranice u društvu roditelja, prijatelja i zabavite se. Čitanje je zabavno i Novi zvonec će biti uvijek tu.

Hvala svima na trudu koji ste uložili i ovako lijepim rezultatima. Vrijeme je da se dobro odmorite nakon napora ove školske godine.

Uredništvo

Izdavač: OŠ Antuna Mihanovića Klanjec
Za izdavača: Sekica Filko, ravnateljica
Grafička priprema: Marica Lojen

Dana 25. svibnja 2012. obilježena je 170. obljetnica naše školske himne. Školski zbor ponosno ju izvodi na školskim priredbama. Original đачke himne čuva se u arhivu Franjevačkog samostana u Klanjcu. Školsku himnu spjevao je Janko Pavunc, pjevana prvi put 25. svibnja 1842.

I. Kut veselje domovine
Danas došlo je:
Koje vnoqe njejne sine,
Ah, minulo je!
Bogu hvala, Kralju slava
Dati mora se!

II. Treba nam je zveršenosti
Da nebludimo:
Želju naše zvučenosti
Nepoteptajmo!
Ar svetlosti – vu časnosti
Naprot idemo

III. Nemre bedast dičit Boga
Nego pameten:
Put naj onda nas svakoga
Bude pometen!
Po kojem mi pojedmo vsi
V nebo izraven.

IV. V školi se ov zadobiva
Po marljivosti:
Vsaki zmed nas naj zakriva
Vanjkuš lenosti!
Zatem hitro, u to bistro-
hajt k naprednosti!

V. Recmo onda poglavarom,
Bog njih poživi!
Koji z našem malet darom
Posvedočmo vsi!
Za dečicu, rodbinicu
Jesu skerbljivi.

„PRIČA O HIMNI“ na Državnoj smotri projekata iz Građanskog odgoja i obrazovanja

Hrvatska himna vezana je uz Antuna Mihanovića čije ime nosi naša škola od 28. veljače 1992. U Klanjcu i u bližoj okolini postoji više lokacija i spomenika koji upućuju na boravak autora himne u našem kraju. „Priča o himni“ je aktualna s obzirom da uskoro Hrvatska ulazi u Europsku uniju pa je utoliko važnije upoznavanje nacionalne kulture te razvijanje poštovanja i ljubavi prema svojoj domovini i njezinim vrijednostima.

Marljivim radom skupine projekt je predstavljen u školi i na Županijskoj smotri u Zaboku, zatim 20.05.2013. u Zagrebu u Gradskoj skupštini Grada Zagreba. Uz projekt je tiskan i letak „Priča o himni“ koji su priredili učenici 6. i 7. razreda uz mentoricu Jadranku Husnjak.

Nagrada učenici Valentini Vrtarić na 32. Smotri dječjeg kajkavskog pjesništva „Dragutin Domjanić“ u Svetom Ivanu Zelini za pjesmu „Zbudi me“

Nastup Ivana Horvatina, 5. r.
Dani kajkavske riječi u Zlataru

29.9.2012. Marta Sinković, Zbor malih pjesnika Zlatar

Luka Brglez, 3. r. PŠ Lučelnica

Renata Žitnik, VI. r. PŠ Lučelnica

Kriza (monolog jednog Zagorca)

Kriza nam je vništila vse –
vrte, polja, useve!
Bog pomagaj!

Kravice bum doжил,
mleka bum dal,
al ak bum dinare svoje
zбирal, ja, sam!

Vrage v zatvor poslati,
poštenima dinar dati –
to je politika kak štima -
a ne
vragima dati,
poštenima vzeti.

No morda nije to vse tak strašno,
kak za vmreti.

Eto.
To je vse kaj sam mel na pameti
Jer ipak, nisam prostak
da bi mel nameru kleti.

Marta Sinković, VI. r.

POLUKNI – PODUKNI

Polukne travčica,
podukne leptirek.
Polukni – podukni i ti!

Polukne sunčece,
podukne ftiček i malji dečec.
Polukni – podukni i ti!

Polukne mesec zvezdicu
podukne pesek h kučicu.
Polukni – podukni i ti!

Polukne cvetek,
podukne pčelica.
Polukni – podukni i ti !

Protuletju h Zagorju
veseliju se vsi,
snega već ni,
vse diši,
poluknimo – poduknimo i mi!
Bruno Fink, III. r.

Bruno Fink i
mentorica Barbara
Bogović. Pjesnička
nagrada „Antun
Mihanović“. Bruno je
Osvojio 3. nagradu u
kategoriji učenika
osnovnih škola

Projekt „Osposobljavanje učenika petih razreda za sigurno upravljanje biciklom“

Odbor za sigurnost u prometu Krapinsko-zagorske županije provodi u našoj školi pilot projekt „Sigurno upravljanje biciklom“ za učenike petih razreda već 4 godine. Edukacija se sastoji od teorijskog i praktičnog dijela - vožnje biciklom na poligonu. Cilj je usvojiti obavezno korištenje sigurnosne opreme i poticanje sigurnog i odgovornog ponašanja djece u prometu. Svi učenici su uspješno položili obuku i ispit pravilne vožnje biciklom.

Marija Sonja Iveković, uljni pastel rad objavljen u kalendaru 2013. Nuklearne elektrane Krško.

Smeće u moru.
Ljudske kuće su čiste,
ribe umiru.

Ines Vlahović, VI. r.

Pjesma nagrađena 3. nagradom Društva hrvatskih haiku pjesnika na 16. Festivalu dječje haiku poezije.

Svi sudionici Eko kviza u MŠ Klanjec i PŠ Lučelnica. Pobjednice koje su oduševile nastupom. Čestitamo!

Čuje se pucanj.
Srna trči, a poslije
u šumi plače
Marko Vuk, VI. r.

Djeca u more
nemirno skaču
Ribe miruju.
Magdalena Majcen, VI. r.

U jesen golo
kako bi u proljeće
listati moglo.

Patricija Brlek, 3.r.

Most od riječi hrvatskih

Od svog rođenja gradim ovaj most. Most od riječi hrvatskih.

Gradnja je na početku bila teška, naporna. Danima se most rušio jer riječi nikako nisu sjedale na svoje mjesto. Jednoga dana dogodilo se čudo. Uspio sam riječju “mama” postaviti čvrst temelj. Nastavio sam uporno, marljivo. I most je počeo rasti.

Nije bilo lagano. Riječi poput “odika, posisivač, minišina i zabref” neko vrijeme su ga jako ljuljale. Nije bio stabilan sve dok nisam pošao u prvi razred. A tada se dogodio preokret. Svakoga dana moj je most bivao sve čvršći. Od veselih riječi most je živnuo. Kao i ja, sretan što sam uspio ostvariti svoje planove. No, to nije dugo trajalo.

U školi su se jednog dana pojavile engleske riječi koje na ovom mostu nisu imale svoje mjesto. Ponekad bi ih pokušao u njega ugraditi, ali on bi se odmah počeo rušiti. A tek kad su se pojavile njemačke riječi... Na mom mostu nastao je pravi rat. Ipak, hrvatske riječi bile su jače. Pobjedile su i tako spasile most. A one druge riječi nisu bile uništene, već iskorištene kao temelj drugih mostova, iako su oni bili i kraći i krhkiji od ovog prvog, pravog.

U petom razredu most riječi hrvatskih proširio se. U njega sam već ugradio imenice, pridjeve i glagole, a sada sam ga proširio priložima i prijedlozima. I veznicima ga čvrsto povezao. Na kraju su dobro došli i usklici jer su svi bili oduševljeni njegovim izgledom. I ja sam oduševljen. Čini mi se da sada preko njega mogu otići u daleke zemlje, obići sve kontinente, sprijateljiti se s ljudima koji govore našim jezikom, a žive svuda po svijetu. Most mi služi i za odlazak u glazbenu školu. Ponekad u njega ugradim pjesmu na koju se on s velikim zadovoljstvom zanjiše.

Jako sam veseo i ponosan što sam dosad izgradio tako velik i čvrst most. Želja mi je da ga svojim učenjem i znanjem dalje nadograđujem jer znam da je put kojim ću njime kročiti, put uspjeha, put sreće.

Ivan Horvatin, V. r.

Moj najdraži mjesec

Moj najdraži mjesec je prosinac. Prosinac volim jer u njemu je moj najdraži blagdan Božić. Posebno se veselim prosincu jer tada slavim i svoj rođendan. U prosincu počinje zima pa se veselim zimskim radostima na snijegu. Sretna sam zbog darova koje ću dobiti, ali i zbog rođenja malog Isusa.

Lana Kajba, II. r. PŠ Lučelnica

Darivanje obitelji

Naša škola i Crveni križ Klanjec upriličili su 17. prosinca 2012. godine susret Zavičajno ekološkog društva Zaprešić i desetak obitelji s klanječkog područja. Gospođa Štefanija Krčelić, predsjednica zaprešićkog društva, i gospođa Đurđica Peičić, njegova članica, prisutnim su obiteljima uručile pakete s hranom, odjećom i igračkama, koje su za njih donirali ljudi dobre volje sa zaprešićkog i zagrebačkog područja.

Lijepa riječ puno znači

U mom susjedstvu živi čovjek po imenu Dragutin. Dragutin ima 58 godina i nikada nije išao u školu. Djed i baka mi kažu da nije izlazio iz dvorišta. Rodio se s poremećajem ravnoteže i govora. Nekada su specijalne škole bile jako, jako skupe, a roditelji su mu bili jako siromašni. Uvijek je pomagao oko poljoprivrednih poslova. Sjećam se kad sam bio mali i igrao se sa sestrom u dvorištu, on nas je uvijek kriomice promatrao iz svog dvorišta. Znam da on nikada nije imao prijatelja s kojim bi se poigrao ili porazgovarao. Svaki dan kad dolazim iz škole, ako ga vidim u dvorištu, glasno ga pozdravim. "Dobar dan!" Dragutin mi veselo kimne glavom i nasmiješi se. Tada znam da sam mu uljepšao dan jer moj pozdrav je jedina lijepa riječ koju mu netko uputi.

Filip Sinković, III. r.

Humanitarna prodaja narcisa

Učenici naše škole 15.3.2013. uključili su se u humanitarnu prodaju narcisa za Zagorsku ligu protiv raka. Neven, Kristijan, Dominik i Josip volontirali su prvi put i to jako odgovorno i uspješno.

Tri priče iz čarobnjakova šešira

Konj imenom Njuška krenuo je na putovanje. Šetao je i uživao. Začuo je neki zvuk. Znatiželjno je provirio iza drveta i vidio kornjaču i snjegovića kako sviraju bubanj. Pozvao ih je na kupanje, ali snjegović je rekao da je nježan i da bi se otopio. Kornjača je pak bila bolesna i dobila je injekciju pa se ne želi ni ona kupati.

Karlo Domiter, I. r. PŠ Lučelnica

Čarobnjak je išao na putovanje. Na tom putu je bio jedan snjegović. Taj snjegović je htio postati konj, koji je nježan i voli jesti dunje. Čarobnjak je snjegovića pretvorio u konja pomoću injekcije. Zajedno su otišli na daleko putovanje i živjeli su sretno i dugo.

Patrik Pongrac, I. r. PŠ Lučelnica

Snjegović je išao na putovanje. Šetao se i sreo kornjaču i konja. Konj je išao na kupanje i u njušku mu je ušla voda. Konj je sada bolestan i mora dobiti injekciju. Kornjača ga je posjetila i donijela mu veliku dunju. Kada ozdravi, zajedno će svirati bubanj.

Paula Drčić, I. r. Lorena Domiter, I. r. PŠ Lučelnica

Mojoj mami

Ti si moja zvijezda,
Sjajiš u mraku.
Mama, volim te!

Ti si leptir i cvijet.
Volim te, mama!

Ti si more i školjka,
Sjaj sunca i duga.
Mama, voli te tvoja Ella!

Ella Išek, I. r

Majka

Moja majka je dobra kao anđeo koji leti.
Moja majka je snažna kao strašni lav.
Moja majka je bistra poput potoka koji teče.
Moja majka je blaga poput ptice koja pjeva.
Moja majka je nalik dobroj vili.

Ivana Posavec, IV. r. PŠ Lučelnica

Sebastijan Harapin, II. r.

Klara Seleš, 3. r.

Moja je majka dobra. Lice joj je lijepo. Oči su joj mile.
Kosa joj je lijepa i duga.

Luka Petek, I. r. PŠ Lučelnica

Moja mama je najbolja na svijetu. Volim je najviše na svijetu. Ona je moj život.

Marko Gajšak, II. r. PŠ Lučelnica

Moja majka

Moja majka ima drag i miran govor. Jako je nježna. Ima lijepe blistavo smeđe oči koje me gledaju i čuvaju. Kosa joj je duga i crna. Srednje je veličine. Njene ruke uvijek me grle i tješi me kad sam tužan. Puno mi pomaže i jako me voli.

Mirko Stanković, II. r. PŠ Lučelnica

Radost u očima moje majke

Ja uvijek vidim radost u maminim očima. Kad god me pogleda, nasmiješi se, vidim da je sretna što me ima. Ujutro kad me nazove, čujem po glasu da je radosna. Kada dođem iz škole, mama me nazove da čuje kako sam i kako je bilo u školi. Ako kažem da sam dobio pet iz nekog predmeta, mama se raduje. Na mojim nogometnim utakmicama glasno navija za mene. Kada dam gol, radosno viče: „Bravo Luka!“ Ponekad se naljuti na mene, ali i tada znam da me voli. Ja znam da sam radost i sreća svojih roditelja i oni su moja radost.

Luka Lovrek, IV. r.

Sretan konj

Bio jedan konj. On je bio sretan zato što je imao dobru vlasnicu. Ona ga je jako voljela, a on nju još više. On je najviše volio kad ga je vodila u šetnju. Često su išli na igranje i to ga je jako veselilo. Živio je dugo i sretno.

Nika Sinković, I. r.

Ljuti konj

Bio jednom jedan ljuti konj kojega su svi pomalo ljutili. Sva seoska djeca su ga zezala zbog njegove mrlje na njušci. Drugi konji stalno su mu se rugali, a on je samo želio prijatelja. Samo je jedan mali pauk bio sretan kad je konj bio na paši.

Toni Slovenec, I. r.

Ella Išek, I. r.

Izgubljeni pas

Jednog dana djeca su igrala odbojku. Jedan dječak nije mogao udariti loptu i lopta je pala na cestu. Mali crni psić se skrio u travi i skočio na loptu. Dječak je uzeo psića kući i pitao je mamu da li ga može zadržati. Mama je rekla da može. Dječak je bio sretan.

Monika Haligonja, II. r.

Franka Poslek, I. r.

Igra

V igri je najliepši diečji smieh.
Vsako diete igralo bi se cieli den.

Igra je najbolši
liek za vse.

Čak se i veliki
igrati znaju.

Igra je smieh.

Igra je liek.

Igra je najliepši posel!

Zakaj se več nigdo ne smeji?

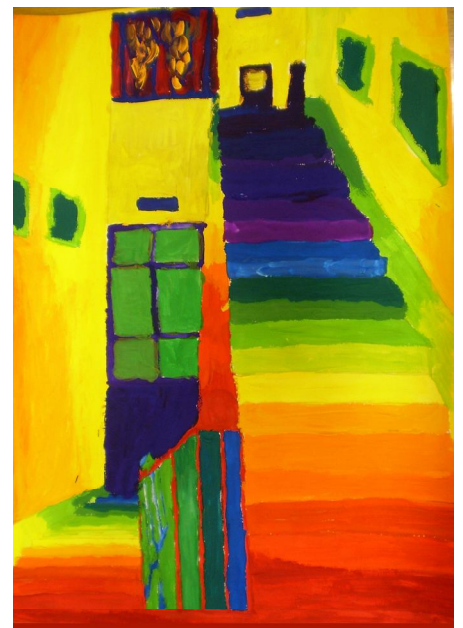
Zakaj su ljudi ozbiljni?

Najte se nigdar pozabiti
igrati i smejati.

Nek igra se i smeje
cieli sviet zanavek!

Luka Firšt, III. r.

Dora Jurinčić, VIII. r.

Domovinu u srcu nosim

Brda i planine,
žitna polja i zelene doline
krase domovinu moju.

Bogat je čovjek
koji svoj jezik voli,
čije srce domovini teži.

Za svoj kraj živim
i hrvatski jezik ja volim
dok kroz život hodam
jezik naš nek' se
domovinom ori.

Najveća sreća i ponos
moj je jezik i domovina moja.

Sara Pleško, VII. r.

Karla Bartolović, IV. r.

Ljepote moje domovine

Domovino moja mila,
Ja te volim gdje god ja bila.
Zlatna ti je kosa
Satkana od žitnih polja,
A plave ti oči od
Jadranskog mora.
U tebi živim u veselju i igri,
Jer znam da me ti
Povrijedila ne bi!

Petra Slovenec, III. r.

U posjeti Vukovaru

24.11.2012. učenici Dora Jurinčić, Filip Kantura i Emil

Štulec bili su u gradu heroju Vukovaru. Posjetu su organizirali za učenike osmih razreda naše Županije i učitelje povijesti članovi HVIDRE iz Krapine.

Lijepa je naša domovina

Na sjeveru ponosno zelena, a na jugu morsko plava. To je moja Hrvatska. Prekrasna je to zemlja. U njoj ptice slobodno lete, osjeća se miris šarenog cvijeća i čuje se dječji smijeh. Najljepša je kada ju grije sunce. Tada ona otkriva sve svoje ljepote. Vinograd koji na brijegu ponosno diže glavu, polja kukuruza i prostrane livade. Ima puno bistrih potoka u kojim se djeca bezbrižno igraju. Planine su dom mnogih divljih životinja. U morskim dubinama postoji neotkriveni svijet. Svi rado posjećuju Hrvatsku. Ljudi u njoj su uvijek radosni i raspoloženi, vole pjesmu i ples. Njihova srca zajedno kucaju za našu lijepu domovinu Hrvatsku.

Marko Gašpar, IV. r.

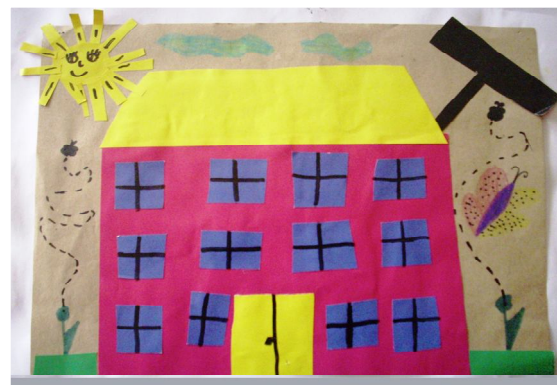
Domagoj Lovrečki, 6. r. osvojio je 3. mjesto na Županijskim natjecanju iz Tehničke kulture u području graditeljstva.

14.03.2013. Dora Jurinčić na Županijskom natjecanju iz Biologije, osvojila 3. mjesto.

Školske brige

Školske brige ima svaki đak. I mali i veliki. Ja imam puno školskih briga; rješavati zadaću, učiti recitirati pjesmu, učiti za ispite... Najvažnija je od svih pisati zadaću. Ja se svaki dan trudim da napišem tu napornu i dosadnu zadaću. Najviše se brinem da imam sve potrebne stvari i da sam dosta naučila za ispite i ispitivanje. Brinem se još o pospremanju u kuhinji i urednosti ploče i svoje klupe.

Zapamtite djeco i stariji; učenici prvo školske brige, zatim uživancije!

Melanija Blažević, IV. r.

Manuela Petrišić, II. r.

Karlo Domiter, I. r. PŠ Lučelnica

Patricia Štih, II. r.

Dragi ljudi,

Ne sjećite stabla. Sjećom stabala uništavate domove nekim životinjama. Mi stabla smo ukras prirode. Kad bi nas posjekli, priroda bi bila pusta i tužna. Bez nas ne bi bilo dovoljno čistog zraka. Zrak je potreban vama i životinjama da ga udišete. Da bi malo stabalce izraslo u veliko prekrasno stablo, potrebno je mnogo godina. Zato vas molimo da nas ne siječete. Svaki slobodan prostor u prirodi ispunite novim stabalcima. Da ne izumremo čuvajte nas od požara i od onečišćenja. Mi ćemo zato s ponosom rasti i dalje krasiti prirodu.

Ljiljana Kasteljan, IV. r.

Kruh

Tako dobar, tako fini,
Tako slastan i mekan.
Crni, bijeli,
Raženi i kukuruzni.

Tako mirisan i ukusan,
Tako topao i nježan,
Kao ljubav moje mame,
To je kruh naš svagdašnji.

Sandro Petrović, III. r.

Natalija Glas, II. r.

Brige napuštenih životinja

Bok, ja sam jedna kujica koja se nažalost našla u ovom azilu. Nekad sam i ja imala vlasnika i dom... jednog ljeta oni su otišli na more. Mene nikome nisu dali na čuvanje i ostala sam sama. Prvih nekoliko dana sam ih čekala, a zatim me našla jedna djevojčica. Ona me odvela u azil. Ovdje imam puno prijatelja i dobri su prema nama, no fali mi sloboda. Fali mi ljubav, sreća i igra koje su mi mogli dati samo moji vlasnici. Drago mi je što za mene traže vlasnika. Iako će mi, kada odem, zasigurno faliti ovaj azil u kojem sam provela tri lijepe godine. Nadam se da će i moji prijatelji naći dobre vlasnike. No tko kaže da ću uopće otići. Želim da me moji budući vlasnici vole i da se brinu za mene i igraju sa mnom. Bilo bi vrlo lijepo da imamo vlastiti park, ne daleko od ovog azila u kojem sam sada.

Nadam se da će moja nova obitelj biti brižnija od mojih prošlih vlasnika.

Sandra Sinković, IV. r.

Ćudljivi studeni

I ove godine studeni je jako ćudljiv. Jedne subote bio je sunčani dan, a u nedjelju pao je snijeg. Sve je bilo čudno jer ispod snijega virile su crvene ruže. Čudile su se i ptice jer je snijeg prekrpio zelenu travu.

Lana Kajba, II. r. PŠ Lučelnica

Kap

Postoji više vrsta KAPi. Na primjer – KAPa. Kapa služi kao pokrivalo za glavu, pogotovo ako ti je hladno. Kapu nose i djevojčice i dječaci, mame, tate i đaci.

Postoji i KAPSula. Kapsulu pijemo kad smo bolesni. Mogu biti različitih boja, a liječnik će ti reći koja je tvoja.

Sjetit ćeš se i KAPetana. Kapetan je važan jer on upravlja brodom. On po raznim morima plovi, ali tada ribu ne lovi. Ima još puno različitih riječi, a sada ću vam i neke reći: KAPuljača, KAPilara, KAPljica, KAPak, oKAPati, KAPut i naKAPati. Ostalih se sjetite sami, ako ne, onda se obratite mami.

Hana Slovenec, III.r.

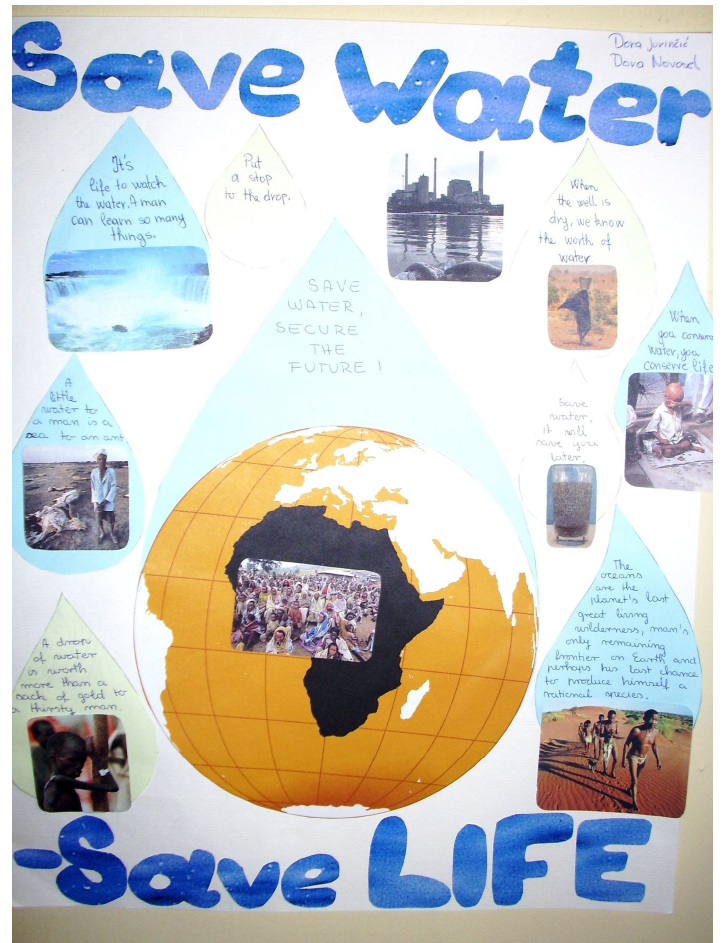

Hana Harapin, I. r. PŠ Lučelnica

marljive dok mijese tijesto. Baka stavi tijesto u kalup za srce. Zatim ga po sredini oboji jajetom. Tako da kruh dobije žutu i sjajnu boju. Moja baka je naučila moju mamu peći kruh, ali je bakin kruh još uvijek finiji od maminog. Ja ne volim samo onaj obični kruh. Ja volim i ostala peciva. Kao što su: slanac, putrica, kroasan,.. ja volim i crni kruh. Zato što je zdraviji od bijeloga. Nema veze što je zdraviji jer ja uvijek jedem sve vrste kruha. Kruh je naš život.

Ljiljana Kasteljan, IV. r.

Kruh moje bake

Ja najviše volim domaći kruh. Jako volim bakin slatki kruh. Njega uvijek nosim u školu za Dane kruha. U tijesto za kruh moja baka stavi: malo soli, malo šećera, ali ja volim slatki kruh pa onda stavi malo više šećera, kvasca i malo vode. Baka kruh napravi u obliku srca. Bakine ruke su jako

Kad će to proljeće

Sada je zima. Ove zime je bilo puno snijega i hladnoće. Zimi je ružno zato što nema cvijeća i životinja. Ne može se baš igrati vani.

Jedva čekam kada će doći proljeće da se možemo igrati vani. Proljeće počinje 21. ožujka. S proljećem dolaze ptice selice, leptiri i druge životinje. Cvjeta puno cvijeća: drijemovci, jaglaci, visibabe, ljubičice, tulipani, narcise... Djeca vole proljeće zato što mogu boraviti u prirodi i brati cvijeće. Bumbari i pčele će veselo zujati oko cvijeta.

Meni je proljeće ljepše od zime zato što ima cvijeća i životinja. Mogu se vani rolati i igrati. Zato mi je proljeće ljepše od zime.

Sara Gajšak, IV. r. PŠ Lučelnica

Sad je kraj zime. Snijeg se otapa. Polako će doći proljeće. Ne će biti više tako hladno, sklisko i puno snijega. Proljeće počinje 21. ožujka. Jako se veselim jer onda će biti sunčano i moći ćemo se vani igrati. Još sad dok je zima, cvijeće je počelo rasti: visibabe, drijemovci. Kada stigne proljeće, moći ćemo ići u šetnju, u šumu brati cvijeće i s proljećem doći će ptice selice i mnoge druge životinje.

Volim proljeće zbog sunčanih dana i igre u prirodi, a zima mi nije toliko draga zbog hladnoće i puno snijega.

Stjepana Babić, IV. r. PŠ Lučelnica

Protuletje v Zagorju

Sedim i čkomim pri kleti,
sončece v hume sveti.

Ftičeki nad bregom letiju
i veselo v hižu moju glediju.

V trsju je grojzje počelo rasti
i vočke v trnacu cvasti.

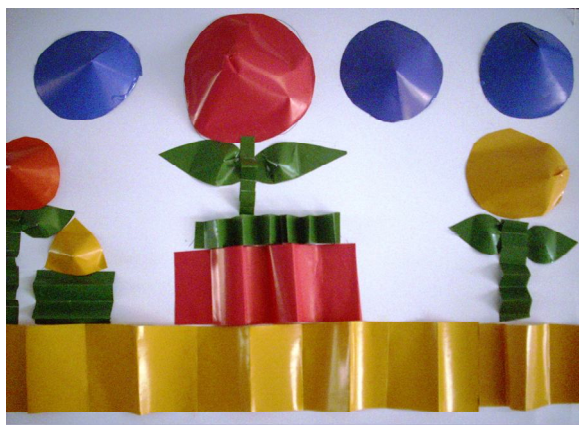
Hoste se zeleniju,
a sme i zajci v huju bežiju.

Vse je tu tak liepe v protuletje
bregi, sonce, oko hiže cvetje.

Valentina Vrtarić, V. r.

Manuel Trajbar i Marija Sonja Iveković, VIII. r.

Patrik Medija, VI. r.

Proljeće

U proljeće cvijeće cvjeta,
Laste dolaze s juga,
Nestala je zimska tuga.
U proljeće livade su
prepune cvijeća,
cijela šuma lista,
a oko nas sve se blista.
Prošla je i ova zima,
Proljeće stiže svima.

Lea Čižmek, III. r.

Kako sam provela proljetne praznike

22.3. počeli su proljetni praznici. Ja sam se jako veselila igri s bratićem, sestričnom, sestrama i prijateljima. Za vrijeme praznika učila sam mlađu sestru računati, pisati slova, čitati i još puno, puno toga. U subotu sam sa svojom mlađom sestrom bojala jaja. Na Uskrs smo išli na misu, a poslije mise su mi došli bratić i sestrična. Bilo mi je odlično na proljetnim praznicima, ali bi bilo dobro da su duže trajali.

Dora Vlašić, IV. r. PŠ Lučelnica

Ines Negovec, I. r.

Priča o dvorcu Hruševcu

Dvorac Hruševac sagrađen je u 18. stoljeću. Nalazio se u Lučelnici Tomaševečkoj, iznad današnje škole. U njemu je živjela obitelj Šundek. Zadnji iz te porodice bili su Oskar i Marija Šundek.

Oskar je bio veliki oficir u austro-ugarskoj vojsci, a Marija je bila dama koja se brinula o dvorcu. Imali su svoje slugе, sluškinju Barbaru i krojača Josipa. Marija je bila neudana, kao i njezin brat. Legenda kaže da je Oskar poginuo boreći se u vojsci, a Marija je ostala sama. Bila je jako tužna, izgubljena bez svog brata. To su primijetili i drugi mještani i dosjetili se kako bi se mogli time okoristiti. Trojica muškaraca i krojač Josip imali su plan da ubiju Mariju i potkradu bogatstvo njezine obitelji.

Jedne večeri krojač Josip se napio i hvalio da će uskoro postati bogat. To je čula sluškinja Barbara, a kako je ona bila odana Mariji, drugi dan joj je to ispričala. Marija, usprkos tome što je bila bolesna od tuge, shvatila je njegovu namjeru. Rekla je sluškinji da će svi vidjeti tko je Marija Šundek. U predvečer su muškarci došli u dvorac provesti svoj plan u djelo. Tražili su Mariju po dvorcu, ali ju nisu pronašli. Josip je otišao pogledati van i našao ju je kako stoji iznad bunara htijući se ubiti. Rekla mu je da zna njegov plan i da mu neće dopustiti da ga provede. Prije nego što je skočila u bunar, izrekla je kletvu. Rekla je: „Jao onima koji moje diraju, Božja ruka će ih pokositi.“ I tada se bacila u bunar. Josip je pobjegao i nije ništa ukrao. Drugi muškarci su ukrali zlatninu i namještaj. Ujutro kada je Barbara došla u dvorac, vidjela je da su ga pokrali, a Mariju nigdje nije mogla naći. Uskoro se pročulo da Marije nema pa su i drugi ljudi došli i uzeli sve vrijedno iz dvorca.

S vremenom dvorac je postao ruševina. Nitko se nije brinuo o njemu. U vrijeme Jugoslavije vladajući ljudi su odlučili podijeliti zemlju obitelji Šundek i dvorac prodati. Zemlju su dobili samo neki, a dvorac je kupila obitelj Žigman. Oni su dvorac srušili i od tih cigli sagradili kuću. Danas i dalje nasljednici obitelji Žigman žive u toj kući, a dvorac je ostao samo uspomena i slika na papiru.

Mateja Harcet, VI. r. PŠ Lučelnica

Izlet u Sisak

Krajem ove godine sa svojim sam razredom putovao u Sisak. Sisak je jedno od najstarijih naselja u središnjoj Hrvatskoj. Razvio se pored dvije rijeke, Save i Kupe. Stari dio grada Siska smjestio se na lijevoj obali Kupe, a na desnoj strani razvio se dio grada koji se naziva Vojni Sisak. Uz obalu se još nalaze žitna skladišta i ostale trgovačke zgrade. Ta dva dijela povezuje Stari most.

U Sisku smo uz pratnju našeg vodiča posjetili i Gradski muzej koji se nalazi na mjestu gdje je nekad bila radionica majstora Karasa u kojem je bravarski zanat izučio i Josip Broz Tito. Ondje smo vidjeli arheološke zbirke prapovijesti, antike i srednjeg vijeka te povijesne zbirke 18., 19. i 20. stoljeća. Nakon razgledavanja muzeja, odmorili smo se i poigrali u jednom od gradskih parkova.

U blizini Siska nalazi se Park prirode Lonjsko polje. To je najveće močvarno područje u Hrvatskoj. Ondje smo nakon igre posjetili selo Čigoč, 1994. proglašeno prvim europskim selom roda. Gotovo na svakoj kući ili štali nalazi se gnijezdo bijele rode. Više ih je nego ljudi. Ima ih nešto više od dvjesto, a ljudi je upola manje. Taj podatak nam govori o skladnom suživotu ljudi i roda. U Čigoču su mi se svidjele i stare, u potpunosti obnovljene, posavske kuće. Zanimljivo mi je bilo čuti da se one mogu rastaviti i premjestiti na neko drugo mjesto te da drveni dijelovi nisu spajani nikakvim metalnim klinovima.

Park prirode Lonjsko polje ubraja se među najugroženija staništa ptica močvarica, bijele i crne rode, raznih vrsta čaplji, orla štekavca, kosca i malog vranca. Ondje možemo pronaći i mnogo ugroženih vrsta biljaka, među kojima su najugroženije hrast lužnjak, poljski jasen, kockavica i vodoljub.

Jakov Gorup, V. r. PŠ Lučelnica

Grupni rad učenika IV. r. PŠ Lučelnica

Natalija Glas, II. r.

Terenska nastava u Sisak, Čigoč i Lonjsko polje

U svibnju ove godine s razredom sam posjetio Sisak, Čigoč i Park prirode Lonjsko polje.

Prvo smo otišli u grad Sisak i u ranim jutarnjim satima ondje posjetili Gradski muzej Sisak. Razgledali smo izložbu "Fragmenti" i gledali dokumentarno-igrani film. Zatim smo obišli arheološki park Siscia in situ, koji se nalazi u samom središtu Siska. Pored njega vidjeli smo katedralu Uzvišenja Svetog Križa. Šetnicom uz obalu Kupe stigli smo i do Starog mosta koji povezuje Stari i Novi Sisak te nakon malo igre napustili ovaj lijepi hrvatski grad.

S velikim zanimanjem stigli smo u Čigoč, Europsko selo roda, gdje živi više roda nego ljudi.

Kuće u selu uglavnom su drvene. Na svakoj od njih nalazi se jedno gnijezdo, a trideset i devet od njih je aktivno. Odnos čovjeka i roda je iznimno skladan. Pomoću teleskopa promatrali smo rode u gnijezdu i posjetili drvenu kuću uređenu kao informativni i edukativni centar Parka prirode Lonjsko polje. Potom smo s puno oduševljenja prema najavljenom krenuli dalje na put.

Put nas je naveo u Lonjsko polje, močvarno područje obraslo drvećem. Najednom od pašnjaka vidjeli smo konje, goveda, turopoljsku svinju. Bilo je lijepo promatrati takav kraj i bilo mi je žao kad je došlo vrijeme povratka našim kućama.

Na ovom smo izletu puno toga vidjeli, puno naučili. Bilo je prekrasno.

Ivan Horvatin, V. r.

Izlet u Karlovac

U ponedjeljak 27. svibnja 2013. krenuli smo školskim autobusom na izlet u Karlovac, Dubovac i Ozalj. Dok smo se vozili, kroz prozore autobusa promatrali smo prirodu i razmišljali o onome što nas očekuje na izletu. Svi smo se radovali. Ponajviše tome što smo znali da ćemo saznati mnoštvo novih i zanimljivih stvari.

Napokon smo stigli u Karlovac. Od vođa smo čuli da je to grad sagrađen u renesansnom stilu, u obliku šestokrake zvijezde. Ta spoznaja u meni je pobudila osjećaj da se radi o veoma mističnom mjestu. Karlovac i jest donekle tajanstven, onako miran i tih. Ljudi su prijazni, svatko ima svoj način života. Dok šećemo gradom, i drveće nam domahuje svojim krošnjama, a sunce pozdravlja svijetlim zrakama koje nikako da se odlijepe od naših glava.

Nakon nekog vremena uputili smo se prema Dubovcu gdje smo se na trenutak vratili u prošlost. Pokušali smo, svatko na svoj način, predočiti si život ljudi koji su stoljećima prije nas hodali ovim tлом. Osim poteškoća u svakodnevnim aktivnostima, oni su se morali braniti od prodora neprijatelja iz drugih zemlja. U Dubovcu smo se uputili i prema vrhu promatračnice. Ondje smo kroz

prozor svoj pogled uputili u daleka prostranstva. Bilo je čarobno, poput prizora iz bajke. No, sve što je lijepo kratko traje pa smo se i mi ubrzo morali spustiti niz mračne, pomalo zastrašujuće, stube. I krenuli dalje.

U Ozlju smo vidjeli hidroelektranu. Malu, ali vrlo znamenitu. Podno elektrane neustrašivo je vijugala velika rijeka Kupa, dok se ova poigravala njenom vodom proizvodeći ljudima toliko potrebnu energiju. Voda je padala s visina tvoreći slap i maglu sitnih kapljica o koje su se prelamale zrake sunca. Ljudi u Ozlju bili su prijateljski raspoloženi. Mahali su nam.

A zatim je došlo vrijeme za povratak kući. Neki od nas bili su tužni dok su se drugi veselili, umorni od različitih doživljaja tog dana. Na izletu je bilo puno zabavnih trenutaka, ali uz dobar provod važno je i to da smo se kući vratili s nešto više znanja o našoj zemlji. Trenutke u kojima sam doista uživala nosit ću u srcu cijeli život, posebno one vezane za Dubovac, koji ću rado posjetiti ako me ikada ponovno nanese put u karlovački kraj.

Ivana Vlašić, VI. r. PŠ Lučelnica

Kod Županice u Krapini

13.11.2012. 3. r. bili su na terenskoj nastavi u Krapini, meteorološkoj postaji Popovec, Pregradi i Velikom Taboru. Posjetili su i županicu gospođu Sonju Borovčak. Ona je učenicima čime se župani bave te im je poželjela mnogo uspjeha u daljnjem školovanju sa željom da i jedan od njih u budućnosti postane župan ili županica.

Bratsko – sestrinska ljubav

Prije no što sam dobila brata i sestru, imala sam svoju tetu s kojom sam se igrala, ali sam se i jako radovala svojoj sestri.

Bilo mi je tri godine kada je mama otišla u rodilište roditi seku. Ja sam se ujutro probudila, a tata je došao k meni. Odmah sam ga pitala: «Di je mama?» On mi je sa smiješkom na licu ispričao kako je mama otišla po seku te da će se brzo vratiti. Kada je došla kući, bila sam jako sretna, ali i jako ljubomorna. Ona je spavala s mamom i tatom, a mene su preselili na krevet u njihovoj sobi. Tako smo jedne večeri imali goste i ja sam otišla seki Maji koja je spavala. Bila je jako sitna jer je imala samo nekoliko dana. Spavala je na maminom i tatinom krevetu. Tada sam je čvrsto primila u naručje te ju

stavila u «kinderbet». Ispričala sam to svojoj teti i rekla joj da bude tiho o tome što sam napravila, ali ona me odmah raskrinkala. Mama je u sekundi bila kod Maje. Danas, kad se toga prisjetimo, mama uvijek kaže da joj je srce bilo u petama. Kako smo odrastale, više smo se igrale i svađale. Jako smo se zbližile kada smo dobile zajedničku sobu. Na prvi dan škole mog 2. razreda mama me trebala odvesti u školu, ali je otišla u rodilište. Tada sam dobila brata Rolanda. S Rolandom sam često na kauču postavljala kućicu od deke. Mama bi se na to ljutila jer nije imala kamo sjesti, a i onda bi taj dnevni boravak izgledao kao da je unutra pala atomska bomba. Roland, Maja i ja zajedno se obožavamo igrati loptom i voziti biciklom. Često se svađamo zbog sitnica. Prošli tjedan smo se posvađali i počeli igru jastucima. Nitko nije htio prestati, a mama nas je teško zaustavila. Skoro svaki dan se svađamo oko toga što ćemo igrati na laptopu i koji program ćemo gledati na TV-u. Svaki vikend izađemo van i onda se s psima igramo lovice te ih hranimo.

Imamo još mnogo zajedničkih dogodovština. Kada bi ih sve pokušala napisati, ne bi stale u bilježnicu. A koliko ćemo ih još imati! Ispričat ću ih svojoj djeci, unucima, a ako poživim, i svojim praunucima. Možda ću jednog dana izdati knjigu o svojem bratu i sestri. Tko zna, ali glavno je da ih volim i da se obožavam s njima družiti. Sigurna sam da bi mi bez njih bilo dosadno i da ne bih imala s kime dijeliti sreću i tugu. Ne bih ih mijenjala ni za što na svijetu.

Ines Bišćan, VII. r.

Bratska ljubav

Svatko tko ima brata ili sestru zna da nije lako živjeti s njima. Pogotovo ako su mlađi od tebe. A ja se ne mogu pohvaliti da sam jedinica ili da imam sestru. Nego sam baš kao za inat dobila dva brata.

Oba brata su mlađa od mene. Domagoj ima 11 godina, a Marko 6. S Domagojem još mogu izaći na kraj nekakvim kompromisom, ali zato kad razgovaram s Markom, kao da razgovaram sa zidom. Naš djed je, kada je Marko bio jako mali, rekao da će on biti mudrijaš. I bio je u pravu. Marko će, ako treba, izmisliti novi planet samo da se izvuče iz problema. S njime se najčešće svađam oko televizijskog programa. Jer da je po njegovom, on bi cijeli dan gledao crtiće. Ali nije to jedina stvar oko koje se svađamo. Marko ne ide u vrtić pa je po cijele dane sam doma. I kada Domagoj i ja dođemo iz škole, on je veseo što nas vidi i želi se družiti s nama. Pa tako kad se želi družiti sa mnom, dođe u moju sobu i umjesto da razgovara sa mnom ili nešto drugo, on uzme papir i škare i napravi smetlište od moje sobe. A kada ja počnem vikati na njega, on se čudi zašto vičem. Ali nije sve tako crno. Kada Marko želi vježbati pisanje, dođe k meni da vježbam s njime. Ili kada ja, na primjer, ne stignem izvesti psa na dvorište, zamolim Marka da to napravi. Slično je i s Domagojem. On i ja se svađamo oko gluposti. Tako mene živcira kada se on pravi pametan i sve nas podučava nečemu. A kada ga pitam je li napisao zadaću, on mi uvijek odbrusi jer ne voli da ga se kontrolira. Ali zato smo složni u jednoj stvari, a to je bježanje od mame. Naša mama ima ured u kući, tj. ispod našeg stana. Tako Domagoj i ja čujemo svaki put kad završi s poslom i zatvori vrata te se uputi gore. I onda počne strka. Domagoj i ja se odmah pretvorimo u odred za čistoću. U sekundi je kuća čista, televizor ugašen, a mi, nevinna dječica kakva jesmo, pišemo zadaću. I u zadaći si međusobno pomažemo. Domagoju jako dobro ide tehnički i iako još nije učio ovo što ja učim, često mi zna pomoći ako zapnem. Tako i ja njemu pomažem.

Iako bih ponekad poželjela da postoji crna rupa koja može progutati moju braću, zapravo bi mi život bez njih bio dosadan. Ni ja nisam svetica i vjerojatno svojoj braći idem na živce koliko oni meni, ali oni su moja braća i u rijetkim trenucima slaganja ne bih ih mijenjala ni za što.

Ana Lovrečki, VII. r.

Valentino Repec, I. r.

Razveselila sam brata

Došla sam iz škole i na dvorištu smo se igrali ja i moj mali brat. Kada smo se igrali lovice moj je brat pao na pod i ogrebao je koljeno i ruku. Jako je plakao i dobila sam ideju da mu pomognem. Rekla sam mu da me na podu čeka i otišla sam mu po čokoladu. Na podu je pojeo čokoladicu, a zatim sam ga dignula s poda. Ustao je i otišli smo doma.

Karla Novak, II. r.

Zaskočio me pubertet

«Uf, taj pubertet!» često pomislim u sebi. Stalno me nešto bocka, štipka, škaklja... u mojoj glavi je strka i zbrka, ništa nije na mjestu, a tu je još i škola.

Ponekad mislim da bih mogla «puknuti» koliko me sve živcira, živciram čak i samu sebe. Nekada mi dođe da se cijeli dan smijem, ponekad mi dođe i da plačem. Treba mi neki «ispušni ventil», a to su najčešće suze. Nekada se ozbiljno pitam kada će sve završiti i kada me više neće previše brinuti kako izgledam, kome sam simpatična, a kome «idem na živce». I još k tome sam se zaljubila; iznenadno i jako. Iako sam zaljubljena još od ljeta, ponekad mi je teško i učiti i sjediti i pratiti što govore učitelji. Kada me ljubav uhvati, ne pušta me dugo vremena. Tako je bilo oduvijek, a tako je i sada. Samo na spomen njegova imena, leptirići koji mi ni ovako ne daju mira, sada polude i neće se smiriti bar 15 minuta.

Svoje probleme, misli, osjećaje, jade, snove i sreću najviše dijelim sa svojom najboljom prijateljicom i sa svojom sestrom. I njih dvije su jedan od mojih «ispušnih ventila».

Koliko god mi puno znači njihova utjeha i razumijevanje, jer i one prolaze isto, ponekad samo želim zaspati i prespavati pubertet. Nažalost, znam da to nije moguće i da ću u pubertetu biti još dugo, možda pet, šest godina. Sada se to čini kao vječnost, ali proći će i to brzo, bar se nadam.

Sara Pleško, VII. r.

Antonija Gašpar, III. r. PŠ Lučelnica

«Čovjek samo srcem dobro vidi, bitno je očima nevidljivo»

Monika Horvat, IV. r. PŠ Lučelnica

Svi su ljudi različiti i jedinstveni. Često stvaraju predrasude prema drugima i sude im prema njihovu izgledu ili prema onome što su čuli od drugih ljudi.

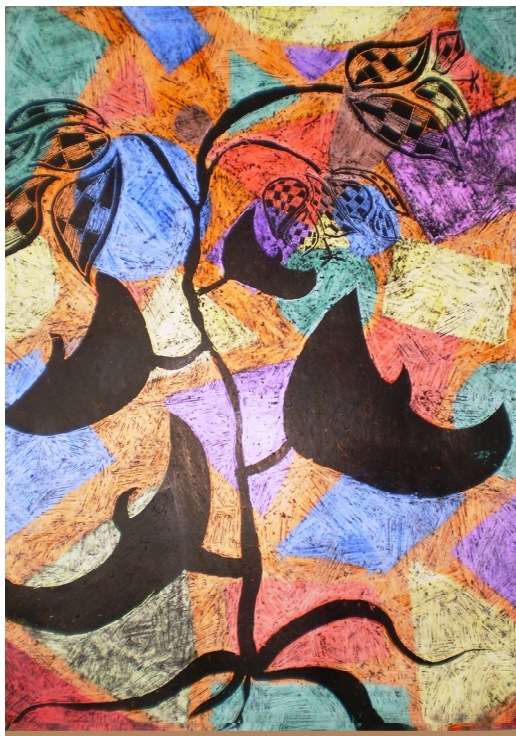
Ljudi su u današnje vrijeme pretrpani raznim obvezama. Brinu samo za materijalno bogatstvo. Svi su mrzovoljni i svima se nekud žuri. Sve je teže naći pravog prijatelja i osobu od povjerenja. Te ljudske vrline sve se manje cijene i poštuju, a upravo su one najbitnije i oku nevidljive. Ljudi su danas zauzeti suvremenom tehnologijom. Više gotovo ni ne izlaze iz svojih domova. Ne družu se međusobno. Ne razgovaraju. Upravo zato

više ne prepoznaju ljudske vrline i ne gledaju srcem. Srce im je puno mržnje i od te mržnje ništa ne vide. Mržnja često nastaje zato što su preokupirani tuđim uspjehom i previše su zavidni. Lijeni su gledati čovjekovo srce i dušu. Vanjski im je izgled previše bitan, zapravo samo njega gledaju i prema njemu sude. Znam da je dosta teško gledati srcem, ali nije nemoguće. Samo se treba potruditi. Iako ih ima malo, ljudi koji gledaju srcem, ipak postoje. Trebaju biti ustrajni u tome, iako će ljudi često misliti da su naivni. Trebaju biti svoji!

Trebamo se potruditi i gledati srcem. Moramo zanemariti nečiji izgled i materijalno bogatstvo i pogledati čovjekovu dušu.

Valerija Brlek, VIII. r.

Živimo u svijetu znanosti, velikih otkrića i saznanja. Ljudi svakog dana otkrivaju sve više, no emocionalno su sve slabiji. Zašto? Zašto je teško imati nekoga koga ćemo gledati u oči i u njima vidjeti ljubav i suosjećanje? Bez imalo zavisti i mržnje. Kao što je mali princ bio odgovoran za svoju ružu, kada ćemo mi postati odgovorni jedni za druge?

Svi mi učimo jedni od drugih, učimo biti prijatelji, ljubiti, biti odgovorni za drugoga. Ponekad ljudi uzimaju prijatelje zdravo za gotovo pa ih najčešće izgube. Da bismo vidjeli srcem, trebamo odgojiti savjest, usmjeriti se na druge, na poštovanje, na odgovornost prema slabijima. Što je bitno, a očima nevidljivo? Moderna civilizacija? Opterećena je materijalnim, onim nebitnim. Što je to očima nevidljivo, razumom neshvatljivo, a ipak cilj našeg postojanja? To je ono dobro u nama, ono zbog čega se isplati živjeti.

Katkad nismo svjesni toga, ali ljubav nas pokreće i obilježava, čini onima što jesmo. Prijatelji smo tu da se volimo, žrtvujemo jedni za druge i činimo ovaj svijet ljepšim; to je bit našeg postojanja i ono za što se borimo.

Emil Štulec, VIII. r.

Leonarda Gjenero, VIII. r. PŠ Lučelnica

Budućnost je preda mnom

Svi mi mislimo o svojoj budućnosti. Sada, kada sam već pri kraju osmog razreda, često razmišljam o upisu u srednju školu.

Već sam kao mala djevojčica razmišljala o svom budućem zanimanju. Željela sam biti veterinarka. Ah, ti dječji snovi... istina je da i sada u sebi nosim onu malu Doru. Ponekad i ona izađe na površinu pa se veselim kao dijete. Ali sada imam druge snove. Želim biti biologinja. Da, znam da je to još daleko, ali moj sljedeći korak prema tome počinje uskoro. Već za dva mjeseca upisat ću se u srednju školu. O tome razmišljam od petog razreda. Od svog prvog posjeta gimnaziji u Zaboku razmišljam o odlasku tamo. Razmišljam o četiri bajne godine s prijateljima, uživanju i možda malo učenja. Ma, koga ja zavaravam, puno učenja, noći provedene s knjigom i četiri godine daleko od svoje najbolje prijateljice. Iskreno, jedina smetnja kod učenja je to što mrzim kavu. Ipak, moje strepnje postaju sve jače. Prva je upis

u srednju školu. Što ako ne upadnem? Druga je, ako upadnem, kako ću podnijeti sav taj pritisak? Ima ih još. No, pokušavam se ne brinuti. Pokušavam se usredotočiti na sadašnjost i na svoje ocjene. Ponekad gledam svoju sestru kako uči. Čini mi se tako teško, ali ako ona prolazi kroz to i uspijeva, sigurno ću i ja. Moji me strahovi neće spriječiti da uspijem.

Sada sanjam o četiri godine pune truda, ponekog pada, ali i uspjeha. Sve je to dio života, dio mog puta i moja budućnost. A, najviše mi u toj priči znači potpora moje obitelji, prijatelja i nada da ću svojim trudom i radom napokon ostvariti svoj san.

Dora Jurinčić, VIII. r.

«Svaki čovjek može u životu uspjeti jer galeb Jonathan živi u svima nama.»

Uspjeh svakome od nas ne znači isto, svatko od nas ima različite ciljeve. Za mene je uspjeh kada ostvarim nešto što želim ili kada dobijem dobru ocjenu u školi.

Mislim da nam rečenica u naslovu želi reći da svi ljudi koji su slobodni mogu uspjeti u svome naumu, jer je galeb Jonathan uspio ostvariti svoj cilj. On je ustrajao u svom naumu i uspio je.

I mi težimo prema uspjehu, tj. znači da ako si zadamo neki cilj, pokušavamo ga i ostvariti. Svi u nečemu uspijevamo: moj uspjeh je, kao što sam već spomenula, kada dobijem dobru ocjenu u školi, uspjeh znanstvenika je kada pronađe nešto što drugi nisu, uspjeh učitelja je kada nauči djecu gradivo, sportašima da ostvare pobjedu. Želim reći da je za uspjeh potreban veliki trud.

I kad nam je jako teško, ne smijemo posustati nego se boriti i krenuti dalje jer samo borbom, upornošću i ustrajnošću možemo uistinu ostvariti ono što želimo. U tome je tajna uspjeha
Nadam se da ću i ja u životu biti uspješna.

Stela Pleško, VIII. r.

Emma Lovrek, VI. r.

Znate li definiciju slobode? Neki bi na to odgovorili ovako: sloboda je osjećaj koji dolazi iznutra, težnja čovjeka da se ne podvrgava tuđoj volji. Tome nas uči galeb Jonathan. On je svojim životom dokazao što znači biti slobodan. Sloboda je prvi segment uspjeha; ako želimo biti slobodni, moramo se odreći zloće i sebičnosti, jer smo tek tada iskreno sretni.

Kakvom nas uspjehu poučava Jonathan? On nam ne nameće nekakve bodove koje moramo dostići ili da nekoga moramo pobijediti. On nam govori da ljudska prisutnost u ovom svijetu ima svoj cilj. Mi nismo ovdje da bismo preživljavali, nego da bismo napredovali. Zašto galeb? Kao što ptica leti, njezin let je jedinstven, nitko to više neće ponoviti. Takvi smo i mi, u svakome od nas leži iskra uspjeha. Nije sav uspjeh isti. Nekome je uspjeh pomoći, nekome završiti neku školu, nekome je uspjeh završiti započeto... različiti su kriteriji uspjeha. Kako znamo prepoznati jesmo li uspješni? Osjećaj iskrenog zadovoljstva nas prati, to ne treba biti nešto veliko, dovoljna je mala žrtva da bismo bili sretni. Želja za uspjehom motivira nas i čini nas ljudima. No ponekad ljudi prenagle u svojim ambicijama te zaborave na to da su samo ljudi i postanu robovi vlastitih želja. To ne vodi do uspjeha, nego do propasti.

Težnja k savršenstvu neće nas učiniti boljima, nego praznima. Jedino nam ljubav, vjera u bolje sutra i suosjećanje mogu pomoći da pronademo galeba Jonathana u sebi te s njim poletimo najbolje što možemo prema boljem sutra.

Emilia Jelačić, VIII. r.

Galeb Jonathan Livingston želio je naučiti letjeti. Želio je postići sve što može, on je želio uspjeti! Za svakog čovjeka riječ uspjeh znači nešto drugo. Svi su ljudi različiti pa i riječ uspjeh ima različito značenje za sve ljude.

Slobodan čovjek je svaki čovjek koji ne želi da mu drugi kontroliraju život, koji ne prihvaća ispraznost i prosječnost. Galeb Jonathan Livingston nije prihvaćao shvaćanje svog jata da su galebovima krila stvorena samo da bi se lakše prehranili. On je želio postići nešto više. Svaki slobodan čovjek bori se za svoje mišljenje kao i Jonathan. U čovjeku postoji potreba za srećom, slobodom i uspjehom. Uspjeh je sreća, zato se svatko treba izboriti za svoje mišljenje, prava i slobodu.

Galeb Jonathan zagovarao je slobodu i postizanje najboljeg što možemo. Mislim da bismo trebali slijediti njegov primjer jer on živi u svima nama i pomaže nam pri svakom koraku prema uspjehu.

Dora Jurinčić, VIII. r.

Uspjeh

Uspjeh je osobni cilj svih ljudi; neka vrsta postignuća u budućnosti koja bi nas usrećila.

Pošto nas je na Zemlji 7 milijardi i svi smo različiti, naša poimanja uspjeha se razlikuju. Čovjek cijeli svoj život odrasta i stalno uči, tako se i naši ciljevi i poimanja uspjeha mijenjaju. Za većinu ljudi uspjeh i sreća nisu materijalna bogatstva nego njihove obitelji. Za mnoge je uspjeh kad pomognu nekome i promijene mu život nabolje. Za neke je uspjeh življenje života punim plućima, ne obazirući se previše na druge. Nekima je uspjeh i stalno gomilanje novca i drugih materijalnih bogatstava jer ih to usrećuje. Za mene bi uspjeh bio pronalaženje posla koji ću voljeti i uživanje u malim stvarima uz ljude koje volim.

Ja mislim da nijedan čovjek nije uspješan i sretan u životu ako svoj uspjeh nema s kim podijeliti.

Filip Kantura, VIII. r.

Pismo Sadako

Draga Sadako,

saznala sam da je atomska bomba bačena na tvoj grad. Čula sam mnogo o tom razaranju koje ga je uništilo. Toliko je ljudi umrlo, poginulo, ozračeno gama zrakama; toliko zgrada, kuća, domova, utočišta je uništeno, a sve od jedne jedine bombe. Toliko ljudi je izgubljeno, obitelj i prijatelji. Ti si ostala živa. Nastavila si živjeti deset godina u svojoj mladenačkoj snazi i sreći. A onda ti se dogodila strašna nesreća. Tvoja bolest je izašla na površinu. I sad ti moraš čekati u bolnici i boriti se za život, trošiti svaki komadićak snage za izradu ždralova. Nadam se da ćeš uspjeti u borbi za život.

Dora Novosel i Dominik Šoban, VIII. r.

Podržavam te i molit ću za tebe. Mogu li reći što mislim o ratu? Rat je besmislica, ratna stradavanja još veća. Ljudi nekad nisu toliko ratovali. Sve je pokvarila želja za vlašću i osvajanjem. Ljudi žele ono što je u posjedu drugih ljudi. A tu je i oružje. Ono se masovno počelo proizvoditi. Puške, topovi, tenkovi. Ratni avioni. Tu su i bombe. Ona obična, a i ona atomska. Sve to razara ljudske živote. U jednom trenutku si živ. Prođe sekunda i ostaneš bez

ičega. Dom ti je uništen, prijatelji i obitelj mrtvi. Samo si ti imao sreće da ostaneš živ, ali sam. Bez krova nad glavom, bez deke kojom ćeš se ogrnuti, bez hrane za gladna usta. Više nema sreće, veselja, igre i pjesme. Ostalo je samo ništavilo, ruševine. Pepeo i prah. A sve je uništila jedna ljudska ruka. Jedan um koji se sjetio ratovanja. Zatim je tu cijela vojska koja ruši sve pred sobom. I više nema ničega.

No sada, kada je atomska bomba pala na tvoj grad, postoji nada da se to više neće dogoditi. Postoji nada da će svijet jednoga dana postati bolje mjesto. Tada svijet neće biti mjesto nasilja, nego mira. Djeca će se igrati u cvijeću, odrasli će si pružati ruke. Bio bi to divan svijet. No mislim da će ljudi još ratovati. Još će im se više povećati želja za vlašću. Unatoč svemu mislim da ćemo uspjeti napraviti bolji svijet. Djeca bi se trebala ujediniti. Možda bi ih tada poslušali i prestali ratovati.

Reći ću ti nešto za kraj. Mislim da smo iz tvog primjera svi naučili nešto o ratu. Pogotovo odrasli. Ti si razlog da se više nikada ne baci bomba. Nigdje. Također si nas naučila da život nije bezazlen i da trebamo živjeti za svaki trenutak. Vrijedi se boriti za sebe, ali i za druge. Ja ću se boriti za tebe. Budi hrabra i jaka. Bori se do kraja, do zadnjeg daha. Ljudi su uz tebe. Čitav svijet je uz tebe. Molit ću Boga da ozdraviš. Uz puno ljubavi, pozdravlja te nova prijateljica

Sonja

Mihaela Petrišić, IV. r.

Sonja Marija Iveković, VIII. r.

SPORT U ŠKOLI

Naš najdraži predmet TJELESNI, svi ga vole - neki više neki manje. Uvijek se nešto lijepo događa i možeš se uključiti u za tebe najdraži sport. Ove godine održano je školsko prvenstvo u stolnom tenisu. Igrala se odbojka, rukomet, nogomet, košarka, učitelj Matija pokušao je za svakog pronaći najbolji sport. Učenici nižih razreda pohađali su Univerzalnu sportsku školu.

Ekipno 2. mjesto u Županiji u krosu

Učenice 7. razreda razveselile su nas odličnim nastupom na Županijskom mitingu u krosu održanom 7. studenog 2012. godine u Krapinskim Toplicama. Josipa Livaković potvrdila je da je najbolja trkačica u županiji osvojivši drugu godinu zaredom 1. mjesto suvereno vodeći od starta do cilja. Odlične su bile i ostale kros trkačice - Nives Knezić (11. mjesto), Ines Biščan (13. mjesto) i Marija Petek (23. mjesto) te su ekipno osvojile 2. mjesto iza odlične ekipe domaćina. Čestitke djevojkama uz želju da sljedeće godine dotrče do naslova najuspješnije ekipe.

UZ SVJETSKI DAN SPORTA 29. svibnja 2013. održano je 4. Atletsko natjecanje učenika osnovnih škola TRČI SKOČI BACI – Kumrovec 2013. Bilo je prekrasno, pravi praznik sporta. Naše ekipe dječaka i djevojčica osvojile su ukupno ekipno prvo mjesto. Čestitamo našim natjecateljima i učitelju Matiji Makeku koji ih je tako dobro pripremio. U odnosu na državno prvenstvo učenika osnovnih škola naša Josipa Livaković na 600 m i Filip Horvat na 300 m na državnom bi se prvenstvu borili za prvo mjesto. Josip Martinović u skoku u dalj i Antonio Sušec u bacanju kugle bili bi treći, a Ančica Somek u skoku u dalj zauzela bi sedmo mjesto. Više nego odlično, zar ne?!

